

ISTEN SZEREPÉBEN

Január 30., szombat délután

A büszkeség és becsvágy ösztönözte Lucifert arra, hogy zúgolódjon Isten uralma ellen, és hogy igyekezzen megdönteni azt a rendet, amelyet az Atya hozott létre a mennyben. Bukása után mindig az volt Sátán célja, hogy az irigység és elégedetlenség lelkületét, a pozíció és méltóság utáni vágyat töltsse be az emberekbe. Így munkálkodott Kóré, Dáthán és Abirám elméjén is, hogy felkeltse bennük az önfelmagasztalás, irigység, bizalmatlanság és lázadás vágyát. Sátán vette rá őket arra, hogy elvessek Istent mint vezetőjüket, és ugyanakkor elvessek azokat az embereket is, akiket maga az Úr rendelt ki számukra vezetőkként. Nem vették észre, hogy miközben részt vettek a Mózes és Áron elleni zúgolódásban és lázadásban, tulajdonképpen magát a Mindenható káromolták. Olyan nagy volt a vakságuk, hogy igaznak hitték magukat, azokat pedig, akik hűségesen megrótták a bűneiket, Sátán eszközeinek tekintették.

Vajon nem a Kóré pusztulását előidéző gonosz szellem uralkodik napjainkban is a világban? Széles körben elterjedt a gőg és a becsvágy, és aki ezeket dédelgeti magában, kitárja az ajtót az irigységért és hatalomért való törtetés előtt. Az ember elidegenedik Istentől, és öntudatlanul is beáll Sátán hadseregébe. – *Pátriárkák és próféták*, 403. o.

Ha az emberek anélkül indulnak neki saját útjuknak, hogy kikérnék Isten tanácsát, vagy ellenkeznek akaratával: az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra készítsék őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. És előbb lesz átok, mint áldás az, amit az emberi szív Isten akarata ellenére megkíván. – *Pátriárkák és próféták*, 605. o.

A krisztusi élet fejlődését növekvő alázat jellemzi, ez pedig a növekvő ismeret eredménye. Aki egy Jézussal, minden bűntől eltávolodik. Isten félelmében hirdetem nektek: tudtomra adták, hogy közületek sokan nem fogják megütni az örök élet mértékét, mert hamis alapokra építenek. Isten magatokra hagy benneteket, „hogy megalázzon, próbára tegyen, megvizsgálja szíveteket”. Elhanyagoljátok a Szentírást. Lenézitek és elvetitek a bizonyágtételeket, mert megfeddik dédelgetett bűneiteket, és megzavarják önteltségeket. Amikor valaki a szívébe zárja Krisztust, akkor az Ő képmása kerül felszínre az életében. Ahol valamikor büszkeség trónolt, ott most alázat uralkodik, szelídség, türelem enyhíti a természettől fogva romlott, féktelen jellem durva vonásait. A Jézus iránti szeretet a népe iránti szeretetben fog kivirágozni. Ez nem szeszélyesen változó, fel-fellobbanó, majd újra elhidegülő, hanem kitartó, mély és erős szeretet. A keresztyén élete mentes lesz minden színleléstől, mesterkéeltségtől, hamisságtól. Becsületes, igaz és magasztos élet ez: Krisztus szól minden szavából, Ő tűnik fel minden tettében. A benne élő Üdvözítő világossága ragyog át rajta. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 49. o.

Január 31., vasárnap – A nemzetek feletti ítélet (Ésa 13)

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, a birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Atya munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát. – *Próféták és királyok*, 499. o.

Isten megkímélte a gyilkos Kain életét. Példájából láthatja a világ, mi lenne, ha a bűnös élve maradva folytathatná zabolátlan gonoszságát. Kain „vallásának” és példájának hatására utódai tömegesen süllyedtek bűnbe, amíg „megsokasult az ember gonoszsága a földön”, és „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett. „A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11)

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Szodoma romlott lakóit is. Sátán megtevesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Az Úr végül a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. o.

Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fejedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége mutatja be a világnak Isten jellemét. Az ördög Isten Fia minden igényét vitatta, és az emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette meg az Üdvözítő életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel Sátán akarta gátolni Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és rosszindulat visszafojtott tüze, gyűlölet és bosszúvágy tört elő a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Jézus Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta a kérését: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” (Jn 17:24) Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott fel a válasz az Atya trónjáról: „Imádják Őt az Istennek minden angyalai!” (Zsid 1:6) Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll. – *A nagy küzdelem*, 501. o.

Február 1., hétfő – A hajdani nagy Babilon (Ésa 13:2–22)

„Hirtelen esett el Babilon, összeomlott...” „Pusztító tör Babilonra, elfogják vitézeit, összetörik fjukat, mert a megtorlás Istene, az Úr bizonyosan megfizet. Lerészegítem vezetőit, bölcseit, helytartóit, előljáróit és vitézeit. Örök álmot alusznak, és nem ébrednek föl – így szól a Király, akinek seregek Ura a neve.”

„Csapdába ejtettelek, meg is vagy már fogva, Babilon, észre sem vetted! Rád találtak, és megragadtak, mert az Úr ellen mertél harcolni!

Kinyitotta fegyvertárát az Úr, előhozta haragja fegyvereit. Mert munkája van az Úrnak, a seregek Urának a káldeusok országában.”

„Ezt mondja a seregek Ura: Nyomorgatták Izrael fiait Júda fiaival együtt. Akik fogságba hurcolták, ott tartják őket, nem akarják elbocsátani. De megváltójuk erős, seregek Ura a neve. Győzelemre viszi ügyüket, nyugalmat hoz a földre; Babilon lakóira azonban rettegést.” (Jer 51:41; 50:23, 46; 51:8, 56–57; 50:24–25, 33–34)

Tehát „Babilon széles várfalát teljesen lerombolják, és magas kapui tűzben égnek el”. Így szüntette meg Jahve, a seregek Ura véget vet „a kevélyek gőgjének, az erőszakosok gőgösségét” megalázza. Így lett „Babilon, az országok ékessége, a káldeusok fenséges díszé” Szodomához és Gomorához hasonlóan örökre átkozott hely. „Nem telepszik le ott többé senki, nem lakik ott senki a jövő nemzedékek során. Nem sátoroz ott az arab, nem delectetnek ott pásztorok, hanem pusztai vadak tanyáznak ott..., és baglyokkal telnek meg házaik. Struccok laknak majd ott, és démonok szökdelnek ott. Hiénák üvöltöznek kastélyaikban, gyönyörű palotáikban sakálok, mert hamar eljön az ideje, nem késnek napjai.” „Bölömbikák tanyájává teszem, vadvizes mocsárrá, és elsöpröm pusztító seprűvel – így szól a seregek Ura.” (Jer 51:58; Ésa 13:11, 19–22; 14:23) – *Próféták és királyok*, 532. o.

A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzon, betöltik-e a „Vigyázó” és a „Szent” szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját. Mindegyiküknél – mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is – a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje, mindegyik kudarcot vallott, dicsősége megfakult, hatalma elmúlt.

A nemzetek elutasították a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De minden korszakban megnyilvánult az isteni, mindent legyőző akarat. – *Próféták és királyok*, 535. o.

Február 2., kedd – A hegy „királyának” bukása (Ésa 14)

Csodálatos hatalommal és dicsőséggel rendelkező lényként szállt szembe Istennel... Lucifer mint tündöklő kerub állt Isten színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő az Úr szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoz-

tatásában. Miután vétkezett, ámitó hatalma még félrevezetőbb és jellemének leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, amellyel az Atyánál rendelkezett.

Isten olyan könnyen el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit, amilyen könnyedén egy kavicsot dobunk a földre. Ő azonban nem tette. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. A kényszerítő hatalmat csak az ördög uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül az uralma. Az Ő tekintélye a jóságon, irgalmon és szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az Ő akaratát. Az Úr uralkodása erkölcsös uralom, az igazság és a szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 758–759. o.

Isten maga szemlélteti e példázat tanítását az emberekkel és angyalokkal való bánásmódjával. Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem látták tisztán a jellemét. Az Úr nem pusztította el őt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Olyan lett volna az Atya jóságával szembeni kétely, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. A Mindenható azért kímélte meg Lucifert, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjön. Hosszú századok óta az Atya mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és a föld Ura Sátánnal?! – *Krisztus példázatai*, 72. o.

A szelídség értékes kegyelmi ajándék, amely, ha szívünkbe fogadjuk, készségessé tesz bennünket arra, hogy türelemmel viseljük a szenvedéseket és a megpróbáltatásokat. A szelíd ember türelmes, és arra törekszik, hogy minden körülmények között boldog legyen. Aki szelíd, az mindig hálás, boldogsága hálaénekét ébreszt a szívében. A szelídek megtorlás nélkül szenvedik el a csalódást és a rosszat. [...]

Isten szemében nem az tesz naggyá téged, ha minél magasabbra igyekszel felkapaszzkodni, hanem a jóság és a hűség, amely biztosítja számodra a mennyei angyalok védelmét. Példaképünk, Jézus majdnem harminc évig élt a világ számára ismeretlen, dombok között rejtőző galileai városban. Az egész angyalsereg készen állt parancsai teljesí-

tésére, Ő mégsem törekedett nagyságra vagy felmagasztaltatásra. Ácsként dolgozott, másokat szolgálva. Ezáltal megmutatta, hogy a menny nagyon közel lehet hozzánk hétköznapi munkáink végzése közben is, és angyalok vigyáznak azok lépéseire, akik Isten parancsai szerint élnek. – *Az én életem ma*, 56. o.

Február 3., szerda – A menny kapuja (Ésa 13–14)

A „Babilon” szó a „Bábel” kifejezésből ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. Jelenések könyve 17. fejezetében egy asszony ábrázolja Babilont. A Biblia az egyházat szimbolizálja ezzel a képpel: az erényes asszony a tiszta, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Az Úr tudta, milyen bűnös hatások fogják Jákóbot körülvenni, és a rá váró veszélyekről is tudott. Irgalmában feltárta a jövőt a bűnbánó menekült előtt, hogy megértse Isten rá vonatkozó tervét, és hogy felkészüljön a kísértésekre, amelyek utolérrik, amikor egyedül lesz a bálványimádók és cselszövők között. [...]

Ebben a látomásban Jákób előtt feltárult a megváltás terve, jóllehet nem teljesen, csak annyira, amennyire akkor szüksége volt. Az álmában megjelent titokzatos létra ugyanaz volt, mint amelyre Krisztus a Nátánaellel folytatott beszélgetésében utalt. Azt mondta: „Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.” (Jn 1:52)

Az Isten uralma elleni lázadás előtt az Úr és az ember között közvetlen kapcsolat volt. Ádám és Éva bűne azonban elválasztotta a földet a mennytől, és az ember többé nem társaloghatott alkotójával. A világ mégsem maradt reménytelenül magára. A létra Jézust ábrázolja, aki összekapcsolja a földet a mennyel. Ha nem hidalta volna át saját érdemeivel a bűn által vájt szakadékot, a szolgáló angyalok nem tudtak volna érintkezni az elbukott emberrel. Krisztus kapcsolja össze a gyenge és tehetetlen embert a végtelen erő forrásával. [...]

Jákób az éjszakai mély csendben ébredt fel álmából. A látomás fénylő alakjai eltűntek. Csak a magányos dombok elmosódó vonalaival és a fölé boruló csillagfényes éggel találkozott most a tekintete. De az az ünnepélyes érzése volt, hogy Isten van vele. Láthatatlan jelenléte töl-

tötte be a pusztaságot. „Bizonyára az Úr van e helyen – mondta –, és én nem tudtam... Nem egyéb ez, hanem Istennek háza és az égnek kapuja.” (1Móz 28:16–17) – *Pátriárkák és próféták*, 184, 187. o.

Lehet szerény az imaházunk, de ez nem azt jelenti, hogy nem fogja Isten elismerését elnyerni. Ha lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádjuk Őt, akkor az a ház a menny kapuja lesz számunkra. Amikor Isten csodálatos dolgait ismételtetik, amikor énekkel és imával fejezik ki a szív háláját, akkor mennyei angyalok csatlakoznak az Urat dicsőítő hálaadáshoz. Az ilyen imádat legyőzi Sátán erejét, eltávolítja a zúgolódást és a panaszt, így teret veszít a kísértő.

Isten arra tanít, hogy gyűljünk össze az Ő házában, és ápoljuk a tökéletes szeretetet. A föld lakói így válhatnak képessé abban az otthonban való lakozásra, amit Krisztus készít az Őt szeretőknek, akik majd szombatról szombatra és hónapról hónapra össze fognak gyűlni a szentélyben, hogy a legválasztékosabb dallamokkal adjanak örök hálájuknak hangot a megöletett Bárány iránt. – *In Heavenly Places*, 288. o.

Február 4., csütörtök – Sion végső győzelme (Ésa 24–27)

Az emberek hajlamosak visszaélni Isten hosszútűrésével, és elnézésére számítanak. Van azonban az emberi bűnnek egy olyan határa, amikor eljön az idő Isten közbelépésére, melynek szörnyű következményei lesznek. „Hosszútűró az Úr, és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül.” (Náh 1:3) Isten hosszútűrése csodálatos, mert egy ideig féken tartja saját tulajdonságait, de ennek ellenére is biztosan eljön a büntetés. Minden egyes feslett évszázad haragot gyűjtött a harag napjára. Amikor az idő elérkezik, és a bűn kiteljesedik, Ő elvégzi szokatlan munkáját. A mennyei türelem határának átlépése szörnyű következményekkel fog járni, mert Isten haragja oly módon és erővel tör majd ki, amelyet a Biblia kegyelemmel elegyítetlennek nevez, és hatására pusztává lesz az egész föld. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 372. o.

Pál ezt írja: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatsz. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm 10:6–10)

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy másokat üdvözíthet Jézus, de téged nem. Akkor nyilvánul meg valódi hit, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti a birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul át. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 391. o.

Indiából, Afrikából, Kínából, a tengeri szigetekről és az úgynevezett keresztény országok elnyomott milliói közül emberi jajkiáltás száll fel Istenhez. Nem marad sokáig megválaszolatlanul a kiáltás. Az Úr meg fogja tisztítani a földet az erkölcsi romlottságtól: nem vízözönnel, mint Noé korában, hanem tűzözönnel, amelyet ember nem képes eloltani. [...]

Padlásszobákból és viskókból; börtönökből és vesztőhelyekről; hegyekről és pusztaságokból; barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit... „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak. És „hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12). – *Krisztus példázatai*, 179. o.

Február 5., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 1118–1119. o.